

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: X. L., zastoupeného Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou v Praze 2, nám. I. P. Pavlova 3, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2005, čj. OAM-159/VL-10-K01-2005, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2005, čj. 6 Az 9/2005 - 20,

t a k t o :

- I. **Kasační stížnost se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**
- III. **Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 4. 2005, čj. OAM-159/VL-10-K01-2005, neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 24. 8. 2005, čj. 6 Az 9/2005 - 20, zamítl, neboť dospěl k závěru, že skutková zjištění, z nichž rozhodnutí žalovaného vycházelo, byla dostatečná a právní závěr žalovaného je v souladu se zákonem.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Dovolal se stížních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, a podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem. Namítl, že se městský soud nezabýval tím, zda správní orgán postupoval v řízení v souladu s platnými právními předpisy a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Městskému soudu dále vytkl, že řádně nezkoumal, zda jsou dány podmínky podle § 14 zákona o azylu, tedy podmínky zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu. Zákon o azylu blíže nevymezuje, co jsou humanitární důvody, výklad tohoto pojmu proto závisí na uvážení správního orgánu, přičemž toto uvážení nemůže být ani příliš široké ani příliš zužující, meze správního uvážení je pak nutné soudně přezkoumat. Uvedl, že zemi původu opustil z ekonomických a náboženských důvodů. Jako věřící katolík měl kvůli svému vyznání problémy s policií, policie mu zabavila dům a člun, jeho tíživá ekonomická situace je důsledkem uplatňování náboženských práv. Stěžovatel namítl, že mu nebylo řádně zdůvodněno, proč důvody, které uvedl ve své žádosti (ekonomické důvody, pronásledování z náboženských důvodů, obava z návratu), nejsou důvody hodnými zvláštního zřetele, zejm. za situace, kdy je nutno zvážit politickou a ekonomickou situaci a stav dodržování lidských práv v Číně. Tvrdil, že městský soud pouze konstatoval závěry, ke kterým došel žalovaný, proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné a rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný popřel oprávněnost kasační stížnosti a navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost. Domnívá se, že jeho rozhodnutí i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. V případě stěžovatele neshledal skutečnosti zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť stěžovatel se žádostí o azyl zřejmě pouze pokouší legalizovat svůj pobyt v České republice. Stěžovatel o své náboženské orientaci vypovídal natolik nevěrohodně, že žalovaný shledal jeho tvrzení účelovým.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti za odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku městského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní

rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel namítl, že městský soud řádně nezkoumal, zda jsou dány podmínky podle § 14 zákona o azylu, tedy podmínky zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu a domnívá se, že podmínky citovaného ustanovení splňuje. Závisí-li výklad pojmu humanitární důvody na uvážení správního orgánu, je nutné meze tohoto správního uvážení soudně přezkoumat. Stěžovateli přitom nebylo řádně zdůvodněno, proč důvody, které uvedl ve své žádosti, nejsou důvody hodnými zvláštního zřetele.

Podle § 14 zákona o azylu lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, jestliže bude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. S charakterem tohoto ustanovení, které je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, se Nejvyšší správní soud podrobně vypořádal mj. v rozsudku ze dne 19. 7. 2004, čj. 5 Azs 105/2004 - 72, publikovaném pod č. 375/2004 Sb. NSS, na který pro stručnost odkazuje. Žadatel nemá subjektivní právo na udělení humanitárního azylu. Rozhodnutí o udělení humanitárního azylu je vydáváno ve sféře volného správního uvážení žalovaného. Soudní kontrola zákonnosti takového rozhodnutí proto nutně zůstává pouze v rovině přezkumu dodržení procesních práv stěžovatele a posouzení toho, zda nebyly překročeny zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nebylo zneužito (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu tak soud přezkouvává pouze v omezeném rozsahu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38, dostupné na www.nssoud.cz).

Z rozhodnutí žalovaného vyplynulo, že žalovaný možnost udělení humanitárního azylu stěžovateli vážil, ale na základě údajů sdělených stěžovatelem nezjistil v průběhu řízení žádný důvod hodný zvláštního zřetele, proto stěžovateli humanitární azyl neudělil. Jestliže správní orgán řádně zjistil a posoudil osobní situaci stěžovatele a sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména pokud sám stěžovatel ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu neuváděl. Rozhodnutí žalovaného nevzbuzuje v Nejvyšším správním soudu

pochybnost o tom, že žalovaný ve svém jištění o neexistenci důvodu humanitárního azylu nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem, svůj závěr učinil v souladu s pravidly logického posuzování a jeho úsudek vycházel z řádného procesního postupu. Městský soud v napadeném rozhodnutí shledal, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že mu byla známa jak hospodářská a politická situace v Číně tak tamní postavení katolického náboženství. Žalovaný konstatoval všechny žalobcem uváděné problémy a se všemi se s přihlédnutím k obecné situaci v Číně vypořádal. Pokud na základě výsledků provedeného dokazování rozhodl o neudělení azylu, soud mu toto jeho rozhodnutí nemohl vytknout. Městský soud se nedopustil žádného pochybení, jestliže nepřezkoumal správní uvážení co do posuzování případu hodného zvláštního zřetele a Nejvyšší správní soud zhodnotil první stížní námitku jako nedůvodnou.

Stěžovatel dále namítl, že městský soud pouze konstatoval závěry, ke kterým došel žalovaný, proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Při posouzení nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů vyšel Nejvyšší správní soud ze své konstantní judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, dostupné na www.nssoud.cz), z níž vyplývá, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, přičemž se musí jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, a nebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.

Kasační stížností napadený rozsudek v daném případě netrpí nedostatkem důvodů a z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, o jaké skutečnosti městský soud své rozhodnutí opřel a z jakých právních úvah přitom vycházel. Z rozhodnutí městského soudu vyplývá, proč se ztotožnil s názorem žalovaného, odůvodnění soudního rozhodnutí je logické, vnitřně konzistentní a dostatečně srozumitelné. Nejvyšší správní soud proto neshledal rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným ani nezákonným.

Stěžovatel krajskému soudu dále vytkl, že se nezabýval tím, zda správní orgán postupoval v řízení v souladu s platnými právními předpisy a vycházel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Nejvyšší správní soud se uvedenou námitkou, pro její míru obecnosti, nemohl blíže zabývat (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, čj. 6 Azs 22/2004 - 42, dostupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud tedy zhodnotil všechny stížní námitky jako nedůvodné či nekonkrétní. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž musí

kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu